

ΕΜΕΙΣ οι ΝΕΟΙ-ΕΣ, οι ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ, οι ΑΟΡΑΤΟΙ...

Ζώντας το τελευταίο διάστημα την ελληνική επικαιρότητα, μπορεί κανείς να αντιληφθεί το τι σημαίνει για την κυριαρχία σήμερα να βρίσκεται ο άνθρωπος σε καθεστώς εξαίρεσης. Οι νέοι και οι νέες, μαζί με τους γονείς τους, ζούνε την κατάρρευση των υποσχέσεων μιας ζωής.

Η πρόσδος, η κοινωνική καταξίωση, η αξιοπρεπής δουλειά και διαβίωση, τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα καταρρέουν κάτω από ένα καθεστώς συνεχούς υποβάθμισης της ζωής, κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής.

Η γενιά των 700 ευρώ πρόσφατα έγινε των 500 και σύντομα θα γίνει των ...μηδέν, μετακινούμενη από την επισφαλή και χαμηλόμισθη εργασία στην ανεργία και στη μούρη εργασία. Αυτή η γενιά μεγάλωσε με το δόγμα του διάλεξε δουλειά, διάλεξε ζωή, διάλεξε αυτοκίνητο, πάρε στεγαστικό δάνειο, και μην ανησυχείς για τίποτα. Αυτό που κλήθηκε, ωστόσο, να κάνει ήταν να υποθηκεύσει το μέλλον της για ένα αβέβαιο παρόν. Την κατάρρευση του ψευδοοικονομικού της καταναλωτικής ευμάρειας και της ευτυχίας των δεκτών

ακολούθησε το κοινωνικό σοκ. Η νέα γενιά, αλλά και ολόκληρη η κοινωνία, έχει αντιληφθεί ότι τόσο καιρό ζούσε με ψέμματα. Και τώρα, που οι μάσκες πέφτουν, νιώθει ότι έχει μείνει χωρίς φωνή. Η κυριαρχία, οικονομική και πολιτική, θέτει την υπαρχή μας στο περιθώριο, στερώντας κεκτημένα δικαιώματα εκατό χρόνων, αλλά κυρίως στερώντας οποιαδήποτε προοπτική για ένα καλύτερο μέλλον. Οι ελπίδες, οι προσδοκίες αλλά και οι αντιδράσεις μας διώκονται, ποινικοποιούνται, καταστρέφονται.

Η πρόσφατη ποινικοποίηση της πολιτικής ανυπακοής, όπως αυτή εκφράστηκε στο κίνημα κατά των διοδίων και της αύξησης των εισιτηρίων στα ΜΜΜ, η καταγραφή και παρακολούθηση των τηλεοπτικών μαζί με την ποινικοποίηση των αγώνων, όπου οι απεργίες χαρακτηρίζονται παράνομες και καταχρηστικές, μας δείχνουν ξεκάθαρα το άγριο πρόσωπο της κυριαρχίας. Η θεσμική εξουσία, πολιτική, δικαστική και εκτελεστική, μαζί με τα ΜΜΕ, έχουν συνασπιστεί σε μια επίθεση χωρίς τέλος.

Από την Κερατέα έως τη Νομική των απεργών πείνας, το μήνυμά

τους είναι ένα. Δεν μας ενδιαφέρει η άποψή σου, η ζωή σου ή το δίκιο του αγώνα σου. Μας ενδιαφέρει η υποταγή σου. Μας ενδιαφέρει να καταλάβεις ότι εμείς αποφασίζουμε για σένα. Γι' αυτό το λόγο θα σε γεμίζουμε δακρυγόνα στις διαδηλώσεις, θα υπονομεύουμε και θα προβοκάρομε τις κινητοποιήσεις σου, θα αίρουμε το άσυλο κατά βούληση και θα σε απειλούμε, θα σε καταδιώκουμε στους δρόμους της πόλης σου και στο σπίτι σου, θα σε διαιρούμε.

Θα εργάζεσαι (αν εργάζεσαι) σε συνθήκες ανασφάλειας. Εσύ καλός γιατρός, ο άλλος άχ-

ρητος κρατικοδίαιτος και τζαμπατζής. Εσύ Έλληνας, ο άλλος ξένος, μετανάστης. Αυτό, όμως, που μας διαχωρίζει από τους μετανάστες και τις μετανάστριες είναι η ψευδαίσθηση της νομιμότητας, η οποία καταρρέει κάθε φορά που μαχητικά διεκδικούμε την μη περιστολή των δικαιωμάτων μας. Αντίθετα, μας ενώνει η καθημερινότητά μας, στους ίδιους δρόμους, στις ίδιες γειτονιές, στις ίδιες πολλές φορές συνθήκες εργασίας (χωρίς ασφάλιση, χωρίς ένσημα, σε καθεστώς εκμετάλλευσης και με πενήχρα μεροκάματα).

Νίκη στους μετανάστες και σε κάθε αγώνα πραγματικής σύγκρουσης

Το κράτος και οι εργοδότες πρώτοι έδειξαν ξεκάθαρα ότι η εκμετάλλευση και η εργασία χωρίς δικαιώματα δεν γνωρίζουν από καταγωγές και σύνορα.

Μας ενώνει ακόμα η διάθεση να παλαίψουμε και να διεκδικήσουμε καλύτερη ζωή για όλους και όλες. Μας ενώνει ακόμα η κοινή μας επιθυμία να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας.

Στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, στη Νομική και μετά από λίγο στην Υπατία, οι 300 μετανάστες όρθωσαν το δικό τους ανάστημα και είπαν «φτάνει πια». Ζούμε εδώ, δουλεύουμε εδώ, θέλουμε να ζούμε εδώ ισότιμα με τους Έλληνες και τις Ελληνίδες.

Σε μία περίοδο που όλα φαινόταν να είναι εναντίον τους, ανεβάζαν τον πήχυ του αγώνα πολύ ψηλά και απαίτησαν ίσα

δικαιώματα για όλους, χωρίς αποκλεισμούς και προϋποθέσεις.

Βάλανε ως όπλο τη ζωή τους, γιατί ζωή χωρίς αξιοπρέπεια δεν είναι ζωή, και καλούν μαζί τους όλη την κοινωνία.

Ο αγώνας των μεταναστών είναι αγώνας για όλη την εργατική τάξη, για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων όσων ζουν και εργάζονται εδώ, είτε είναι Έλληνες είτε μετανάστες. Γι' αυτό το λόγο πρέπει να νικήσουν. Όπως θα πρέπει να νικήσουν και οι κάτοικοι της Κερατέας. Γιατί ο δικός τους αγώνας είναι παράδειγμα για όλους τους κοινωνικούς αγώνες.

Με την οριζόντια αυτοοργάνωσή τους και την αποφασιστικότητά τους, αντιστέκονται πάνω από δύο μήνες, μέσα στα μπλόκα που οι ίδιοι έχουν φτιάξει, απέναντι από άδρες, διμοιρίες των ΜΑΤ,

δακρυγόνα και μεγαλοεργολάβους χωρίς ούτε μια στιγμή να κάνουν πίσω. Αντίθετα, κάθε φορά που ο κρατικός μηχανισμός τολμά να τους κάνει μια επίθεση, αυτοί βγαίνουν πιο αποφασισμένοι, πιο ενωμένοι και πιο μαχητικοί, δείχνοντας έμπρακτα την αλληλεγγύη που τους ενώνει.

Ο αγώνας των μεταναστών για νομιμοποίηση και των κατοίκων της Κερατέας ενάντια στον ΧΥΤΑ, είναι αγώνες που δημιουργούν ρωγμές στο κυρίαρχο φαντασιακό της ανάθεσης και των παραχωρήσεων. Αντίθετα, με διάθεση ριζικής ανατροπής, αυτοοργανωμένοι και αδιαμεσολάβητοι, δίνουν το μέτρο στους κοινωνικούς αγώνες που δίνονται και θα δοθούν. Αν νικήσουν, θα είναι νίκη για όλους. Γι' αυτό και δεν πρέπει να χάσουν.